

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **městys Čechtice**
sídlem náměstí Dr. Tyrše 56, 257 65 Čechtice
zastoupený advokátkou JUDr. Vladislavou Hanákovou, PhD.
sídlem náměstí Dr. Tyrše 56, 257 65 Čechtice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti: **1) ZES Křivsoudov s.r.o., IČO: 475 42 888**
sídlem Křivsoudov 138, 257 66 Křivsoudov
2) RABBIT Trhový Štěpánov a.s., IČO: 186 22 437
sídlem Sokolská 302, 257 63 Trhový Štěpánov
obě zastoupeny advokátem Mgr. Petrem Zíkou
sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov
3) Středočeský kraj
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2022, č. j. MZP/2021/500/2712,
sp. zn. ZN/MZP/2021/500/512,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 10. 3. 2022 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 3. 8. 2021, č. j. 035295/2021/KUSK OŽP/Kot, sp. zn. SZ_035295/2021/KUSK/17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla s odkazem na § 19a odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění zákona č. 541/2020 Sb. (dále jen „zákon o integrované prevenci“) vydána 7. změna integrovaného povolení vydaného krajským úřadem dne 3. 10. 2016 pod č. j. 108014/2016/KUSK OŽP/Dvo, a to v souvislosti s ohlášením osoby zúčastněné na řízení č. 1 (dále jen „provozovatel“) mj. o navýšení kapacity stávajících šesti hal pro výkrm brojlerů z celkem 166 200 kusů na celkem 252 000 kusů brojlerů a výstavby tří nových hal o souhrnné kapacitě 152 000 kusů brojlerů, jemuž bylo v plném rozsahu vyhověno.
2. Žalobce v návaznosti na vlastní shrnutí skutkového stavu věci, dosavadního průběhu řízení, obsahu podaného odvolání a ve věci vydaných rozhodnutí namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody, v důsledku čehož je odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Má za to, že tím byl zkrácen na právech, a proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Konkrétně žalobce žalovanému vyčítá, že se nezabýval jeho námitkami 1) nesouladu žádosti provozovatele o změnu integrovaného povolení se zákonem o integrované prevenci – že v ní nebyly zobrazeny hlavní střety v území, neboť přiložené staré mapové podklady a staré satelitní snímky neodrážely realitu – a 2) nesouladu postupu krajského úřadu se zákonem.
4. Ve zbývajícím textu žaloby žalobce nicméně toliko souhrnně rekapituloval průběh předcházejícího řízení včetně svých podání brojlicích proti navrhované změně integrovaného povolení – tímto způsobem například zmínil, že se v průběhu odvolacího řízení ohradil i proti potvrzujícímu závaznému stanovisku ze dne 22. 12. 2021, č. j. MZP/2021/500/3036, protože (tehdy) nepovažoval za přiměřené neustálé rozšiřování areálu emitujícího amoniak v kontrastu s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí.
5. V závěru textu žaloby pak žalobce navrhl, aby soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek, a v té souvislosti uplatnil tvrzení, že navýšení kapacity farmy pro výkrm brojlerů cca na trojnásobek povede k prakticky každodennímu či obdennímu obtěžování zápachem

amoniaku. I když je součástí projektové dokumentace rozptylová studie, podle níž by zápach amoniaku neměl být v obytné zóně Černíčí patrný ani v extrémních případech, žalobce vzhledem ke stížnostem obyvatel Černíčí na pronikavý až nesnesitelný zápach pochybuje o její objektivnosti. Uvádí, že v současnosti neprobíhá monitoring emitovaného amoniaku, a že mu není známo, že by kdy proběhlo jakékoliv autorizované měření – jedinou představu tak poskytuje výpočet prováděný provozovatelem. Třebaže posudek zpracovaný v procesu posuzování vlivů (dále jen „posudek EIA“) navrhoval v reakci na stížnosti obyvatel Černíčí zahrnout měření emisí amoniaku do změny integrovaného povolení, krajský úřad tuto podmínku v závazném stanovisku k posouzení vlivů na životní prostředí ze dne 3. 6. 2020, č. j. 071228/2020/KUSK (dále jen „stanovisko EIA“), přeformuloval, takže je pracováno jen s výsledky výpočtu, ale nikoliv se změřenými údaji. Vzhledem k nesrovnalostem v podkladové dokumentaci tak mohlo dojít k nesprávným závěrům o vlivu areálu na životní prostředí a životní pohodu obyvatel Černíčí. S ohledem na postup provozovatele při budování areálu, rezervy v limitu odběru vody z vrtů a očekávané další rozšiřování areálu dle územního plánu městysu Křivsoudov budou podle žalobce způsobeny nenávratné škody na životním prostředí.

6. Soud usnesením ze dne 29. 3. 2022, č. j. 54 A 17/2022-50, žalobě odkladný účinek nepřiznal s odůvodněním, že pro přiznání odkladného účinku žalobě ani k vydání předběžného opatření nebyly splněny zákonné podmínky. Soud mj. zdůraznil, že žalobcem tvrzené důvody nejsou spojeny přímo s realizací rozhodnutí o změně integrovaného povolení, ale až s realizací případných dalších správních aktů, jež po něm musí následovat, a že tudíž chybí příčinná souvislost s napadeným rozhodnutím.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Upozorňuje na to, že žalobce v žalobních tvrzeních neupřesnil, které odvolací námitky podle něj žalovaný nevzal v potaz či se kterými se dostatečně nevypořádal. Žalovaný přitom s námitkou nepřezkoumatelnosti nesouhlasí ani v obecné rovině, protože odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen, že řádně provedl integrovaný odvolací přezkum závazného stanoviska EIA, opatřil i stanovisko Ministerstva zemědělství ve věci správnosti aplikace závěrů o nejlepších dostupných technikách (dále jen „BAT“). Je přesvědčen, že krajský úřad i obě ministerstva vycházely ze správných a přesných faktografických údajů a že nepanovaly pochybnosti o rozsahu, umístění ani dalších parametrech záměru. Tvrzení, že použití starých mapových podkladů a satelitních snímků mohlo mít za následek nesprávné celkové posouzení předmětu řízení, tak pokládá za neopodstatněné – ostatně žalobce ani nevylicil, jak a v čem mělo dojít ke zkreslení. K možné expozici vnějšího okolí amoniakem z rozšiřovaného provozu žalovaný konstatuje, že touto otázkou se správní orgány řádně a dostatečně zabývaly – právě proto byla provozovateli v prvostupňovém rozhodnutí stanovena opatření k minimalizaci tohoto zatížení, jak je ostatně rekapitulováno i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány se taktéž zabývaly dotčením biokoridoru RK 6012 přiléhajícího k rozšiřovanému zemědělskému areálu. Ze spisové dokumentace a z podkladů v rámci procesu posuzování vlivů je podle žalovaného patrné, že rozšíření areálu plošně přímo nezasahuje do zmíněného koridoru, čímž jeho hlavní funkce zůstane i přes zkapacitnění provozu zachována. Tyto skutečnosti, které vzaly správní orgány při posouzení v potaz, ostatně žalobce nezpochybnil, resp. neuvedl, v čem je toto hodnocení nesprávné či neodpovídá realitě, přičemž žalobce nemá oporu ani pro své tvrzení, že by zvýšená expozice amoniakem měla snižovat atraktivitu biokoridoru pro migraci zvěře.

8. Provozovatel a osoba zúčastněná na řízení č. 2 (vlastník pozemků sousedících se záměrem a jediný společník provozovatele) poukazují na to, že žalobce v žalobě jen rekapituluje dříve uplatněné námitky, se kterými se však již správní orgány vypořádaly – žalobce netvrdí, které námitky žalovaný neposoudil, ani neuvádí, která jeho práva měla být v řízení porušena. Provozovatel je přesvědčen, že specifikoval svůj záměr a jeho umístění zcela konkrétně (pozemky označil parcelními čísly), přičemž nemá pochyb o tom, že žalobce je seznámen s reálným stavem věci. Provozovatel zdůraznil, že umístění nových hal koresponduje s dokumentací EIA a že doplnil i aktuální mapové podklady a snímky. Dále k věci uvádí, že současný provoz je schválený a na stávajícím místě funguje již po dobu několika let, je kontrolován ze strany správních orgánů a že při provozu jsou dodržovány právní předpisy. Nikdo se na provozovatele neobrátil s tím, že by v blízkém okolí farmy byl cítit zápach z provozu.
9. Středočeský kraj namítá, že jeho úřad se s námitkou týkající se zobrazení střetů v území dostatečně vypořádal na stranách 12–15 prvostupňového rozhodnutí a následně na ni reagoval i žalovaný na stranách 7–8 napadeného rozhodnutí. Výtku, že krajský úřad postupoval v rozporu se zákonem a že byla porušena žalobcova práva, shledává obecnou a účelovou, neboť žádnou takovou argumentaci žalobce v odvolání neuplatnil.
10. V replice, kterou uplatnil jen k vyjádření Středočeského kraje, ač předtím obdržel i vyjádření zbylých osob zúčastněných na řízení a žalovaného, žalobce připouští, že se odůvodnění rozhodnutí skutečně do určité míry snaží vypořádat s jeho námitkami, nicméně v napadeném rozhodnutí zcela absentuje vypořádání nesouladu podané žádosti o vydání integrovaného povolení s požadavky zákona o integrované prevenci a i prvostupňové rozhodnutí opomíjí, že žalobcovo podání namítalo nerespektování zákonných náležitostí (konkrétně charakterizování stavu území k datu žádosti) a nesprávný výklad zákona o integrované prevenci. Žalovaný rozpor žádosti s požadavky zákona o integrované prevenci na nezbytné náležitosti žádosti v podobě mj. popisu stavu území v tichosti přešel, ač žalobce upozorňoval na to, že přiložením starých mapových podkladů a satelitních snímků nebyla splněna povinnost stanovená zákonem.

Podstatný obsah správního spisu

11. Dne 3. 6. 2020 krajský úřad, odbor životního prostředí a zemědělství, podle § 9a odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „zákon EIA“), vydal souhlasné závazné stanovisko č. j. 071228/2020/KUSK k posouzení vlivů provedení záměru „*Dostavba farmy pro výkrm brojlerů Jenišovice*“ na životní prostředí (tj. stanovisko EIA). Provozovatel se totiž rozhodl u stávajících provozovaných hal navýšit povolenou kapacitu, a nadto farmu doplnit o tři nové haly pro výkrm brojlerů.
12. Dne 16. 3. 2021 provozovatel požádal podle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci o změnu integrovaného povolení ze dne 3. 10. 2016, č. j. 108014/2016/KUSK OŽP/Dvo, ve znění jeho pozdějších změn pro zařízení „*Farma pro výkrm brojlerů Jenišovice*“ v souvislosti s plánovaným navýšením kapacity stávajících šesti hal pro výkrm brojlerů a výstavbou nových tří hal pro výkrm brojlerů. Provozovatel přiložil podrobně vyplněný formulář žádosti dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 288/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci, (dále jen „prováděcí vyhláška“), návrh provozního řádu zdroje znečišťování ovzduší a havarijního plánu uživatele závadných látek, stanovisko EIA,

porovnání záměru se závěry o BAT ze dne 12. 9. 2019, rozptylovou studii z května 2019 a posouzení akustické situace z května 2019.

13. Oznámením ze dne 6. 4. 2021 krajský úřad oznámil účastníkům řízení a dotčeným správním orgánům (úřadům) zahájení řízení pod sp. zn. SZ_035295/2021/KUSK a vyzval městys Křivsoudov, aby na úřední desce zveřejnil stručné shrnutí údajů ze žádosti. Současně krajský úřad doručil oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou s poučením mj. ve smyslu § 9c odst. 1 zákona EIA.
14. Dne 16. 4. 2021 se žalobce přihlásil do řízení jako obec dotčená záměrem provozovatele. Žalobce popsal, že podle jeho názoru plánovaný záměr provozovatele může ovlivnit životní prostředí na jeho území, protože v důsledku rozšíření areálu a kapacity výkrmny: 1) hrozí vyschnutí podzemních a povrchových vod kvůli zvýšenému odběru vody z hlubinných vrtů, 2) se zvýší emise amoniaku, který zápachem negativně zasáhne obyvatele v Černíči, a 3) bude negativně ovlivněna biodiverzita v přilehlém biokoridoru.
15. Krajský úřad žalobci sdělil, že je účastníkem řízení i bez ohledu na jeho přihlášení. Za účastníka řízení tak usnesením ze dne 3. 5. 2021 nově přijal toliko Myslivecký spolek Vysočina Čechtice, který uplatnil doslovně shodnou argumentaci jako žalobce.
16. Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, ve vyjádření ze dne 27. 4. 2021 uvedla, že z hlediska ochrany ovzduší, vod ani odpadového hospodářství nemá žádné připomínky. Z hlediska ochrany vod a odpadového hospodářství se shodně vyjádřil dne 10. 5. 2021 i Městský úřad Vlašim, odbor životního prostředí. Připomínky neměla ani Krajská hygienická stanice Středočeského kraje z hlediska hluku, jak uvedla v podání ze dne 7. 5. 2021. Povodí Vltavy, státní podnik, dne 3. 5. 2021 souhlasilo se změnou integrovaného povolení pouze za splnění stanovených podmínek týkajících se skladování a aplikace podestýlky na zemědělskou půdu, nakládání s technologickými vodami a kapacity jímek. Odbor životního prostředí a zemědělství krajského úřadu vydal dne 10. 5. 2021 souhlasné závazné stanovisko č. j. 058520/2021/KUSK podle § 9a odst. 6 zákona EIA (dále jen „verifikační stanovisko“). Dále s vydáním změny integrovaného povolení souhlasil Středočeský kraj (podáním ze dne 10. 5. 2021) i městys Křivsoudov (podáním ze dne 18. 5. 2021).
17. Vyjádřením ze dne 7. 5. 2021 žalobce sdělil svůj nesouhlas s navrhovanou změnou integrovaného povolení a namítl, že žádost obsahuje toliko leteckou fotografii zachycující stav v roce 2018, nikoliv ke dni podání žádosti. I mapový výkres je starý a nezobrazuje existující areál ani biokoridor RK 6012 (ač v jeho bezprostřední blízkosti má být nová hala č. 7). Zvýšená intenzita chovu drůbeže tak zápachem, hlukem, tepelnými emisemi a okyselením půdy podle žalobce ovlivní biodiverzitu. Není ani pravdou, že by plánované aktivity byly situovány pouze na plochy vymezené územním plánem pro zemědělskou výrobu. Dále upozornil na to, že již na veřejném projednání záměru se dne 26. 11. 2019 veřejnost vyjadřovala k emisím amoniaku a že na základě dat obyvatel v Černíči o dnech, v nichž byl pozorován zápach, a panujícím počasí lze pochybovat o závěrech rozptylové studie – platí přitom, že pokud je zápach patrný již při současném stavu drůbeže více jak 5 dní v každém měsíci bez ohledu na počasí, bude následkem záměru další zvýšení intenzity zápachu a jeho častější výskyt. Konečně žalobce pochyboval i o tom, že odběr vody a vsak odpadních vod nebudou mít významný negativní dopad na životní prostředí.
18. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021 vydal krajský úřad 7. změnu integrovaného povolení ze dne 3. 10. 2016, č. j. 108014/2016/KUSK OŽP/Dvo, ve znění změn č. 1–5,

čímž v plném rozsahu vyhověl ohlášené změně. Výrokovou část integrovaného povolení krajský úřad změnil mj. tak, že nově obsahuje integrované povolení kapitulu 12 „Požadavky k ochraně životního prostředí uvedené ve stanovisku k posouzení vlivů na životní prostředí“ s následujícími body, jež přebírají podmínky provozu ze stanoviska EIA (viz bod 15 prvostupňového rozhodnutí, důraz doplněn soudem):

- 1) „Vysazená **zeleň** dle projektu Ing. P. Čepkové ZO ČSOP Vlašim (příloha č. 12 dokumentace) bude udržována, dle potřeby zavlažována a budou prováděny případné dosadby.
- 2) V rámci provozu budou využívány a aplikovány **technologie snižující množství emisí amoniaku**, podrobný postup jejich aplikace bude zahrnut do provozního řádu (například PŘ zdroje znečišťování ovzduší dle §12, odst. 4 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb.) Podmínka platí pro celé zařízení.
- 3) V rámci provozního řádu zdroje znečišťování ovzduší budou navržena **opatření pro snížení koncentrované emise pachových látek během vyskladňování a čištění stájí**. Jedná se především o použití biotechnologických přípravků pro snížení emisí amoniaku a snížení zápachu aplikovaných do podestýlky, případně používaných při čištění hal. Podmínka platí pro celé zařízení.
- 4) V rámci integrovaného povolení navrhnout **způsob stanovení emisí pachových látek**. Například autorizované měření emise amoniaku s vyhodnocením měrné výrobní emise. Podmínka platí pro celé zařízení.
- 5) V rámci provozního řádu areálu stanovit **pravidla pro snížení emisí škodlivin ze spalovacích motorů vozidel a mechanismů v areálu**, tedy především snížení času volnoběhu motorů. Bude navržen způsob informace řidičů vjíždějících do areálu (např. informační cedule) a způsob kontroly dodržování (zodpovědný pracovník provozovatele). Podmínka platí pro celé zařízení.
- 6) Manipulace s hnojem (podestýlkou) při vyhrnování a nakládce bude prováděna tak, aby došlo k minimalizaci doby trvání této činnosti. V provozním řádu zdroje znečišťování ovzduší budou upřesněna **pravidla a podrobnosti dopravy hnoje, směřující k minimalizaci emise pachových látek** zejména:
 - podestýlka bude ukládána přímo do přepravních kontejnerů,
 - kontejnery budou po naložení neprodleně odváženy na polní hnojiště (nebo k aplikaci),
 - doprava bude probíhat v uzavřených kontejnerech,
 - v areálu je přípustné mimo dobu jeho nakládky ponechání kontejneru jen vyčištěného (tedy bez rizika emise pachových látek).
 Podmínka platí pro celé zařízení.
- 7) V provozním řádu zdroje znečišťování ovzduší budou upřesněna (definována) **pravidla a opatření ke snižování emisí amoniaku ve stájích**, tedy aplikace snižujících technologií. Jedná se především o povinnost trvalé aplikace biotechnologických přípravků do krmiva drůbeže s účinností minimálně 56% a dále aplikaci biotechnologických přípravků do podestýlky, které prokazatelně snižují emise amoniaku a dalších pachových látek z chovu. V rámci provozního řádu bude stanoven přesný **výčet činností, pro které budou stanovena opatření omezující zápach**. Podmínka platí pro celé zařízení.
- 8) Po vyskladnění kuřat bude před zahájením vyklízení podestýlky a čištěním stájí od exkrementů prováděno **větrání hal**. Podmínka platí pro celé zařízení.

- 9) *V areálu, ani na pásech ochranné zeleně na okraji areálu, **nebudou využívány odpadní vody z mytí stájí k provádění hnojné závlivky.** Podmínka platí pro celé zařízení.*
- 10) ***Vyskladňování podestýlky a manipulaci s vyskladněnou podestýlkou** v rámci areálu (případně i další činnosti, u nichž je možno předpokládat vyšší emisi pachových látek a které budou stanovené v provozním řádu) **realizovat za příznivých meteorologických podmínek, kdy směr větru nesmí být k obecní části městyse Čechtice - Černíčí** (jedná se především o větry vanoucí z východu a jihovýchodu). V rámci provozního řádu bude stanoven přesný postup, kritéria a způsob archivace údajů. Podmínka platí pro celé zařízení.*
- 11) ***Při bezvětrí nebo nízkých rychlostech větru (rychlost větru je nižší jak 2 m.s-1) budou činnosti, při nichž může docházet ke zvýšené emisi pachových látek** (zejm. vyskladňování podestýlky, manipulace s vyskladňovanou podestýlkou v rámci areálu, mytí výkrmových stájí a případně další činnosti, u nichž je možno předpokládat vyšší emisi pachových látek a které budou stanovené v provozním řádu) **ukončeny nejpozději 2 hodiny před západem slunce, aby se snížilo riziko „stékání“ vzduchové hmoty s pachovými látkami vlivem katabatického proudění do údolí** a v noční době nebudou prováděny. V rámci provozního řádu bude stanoven přesný postup, kritéria, způsob archivace údajů a výčet činností, pro které toto opatření bude platné. Podmínka platí pro celé zařízení.*
- 12) *V rámci každoroční zprávy s údaji o plnění podmínek integrovaného povolení budou uvedeny **stížnosti na provoz záměru**, které provozovatel oficiálně obdržel. Podmínka platí pro celé zařízení.“*

19. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajský úřad shrnul provozovatelem plánované změny v provozu, průběh řízení i obsah vyjádření a stanovisek uplatněných k žádosti o změnu integrovaného povolení. K argumentaci žalobce na str. 12 až 15 mj. uvedl, že fotografie na str. 7 žádosti má jen doplňující charakter a neřeší počet hal, výkrmové haly č. 4 až 6 byly schváleny v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2017. Ze stanoviska EIA vyplývá, že záměr nebude mít významný vliv na biodiverzitu, je totiž navržen na pozemcích, které byly dosud intenzivně zemědělsky využívány. Emisní limity pro amoniak nejsou právními předpisy stanoveny, ale i tak byly v návaznosti na stanovisko EIA v prvostupňovém rozhodnutí stanoveny podmínky a technicko-organizační opatření pro eliminaci vlivů, zejména aby činnosti s vysokou emisí amoniaku nebyly prováděny v době, kdy hrozí jejich šíření směrem k Černíči. Již dříve povolený limit pro odběr podzemní vody z vrtů nebyl nijak měněn a i po rozšíření nepřesáhne spotřeba 32 % tohoto limitu. S kontaminovanými odpadními vodami musí být dle podmínek nakládáno jen v zabezpečených jímkách a na vodohospodářsky zabezpečených plochách, což vylučuje negativní vliv na podzemní vody. Námitky žalobce proto krajský úřad neshledal důvodnými.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 10. 9. 2021 odvolání, které na výzvu krajského úřadu doplnil podáním ze dne 22. 9. 2021. Předně namítal, že provozovatel nesplnil podmínku podle § 4 odst. 1 písm. g) zákona o integrované prevenci, neboť tři roky starý satelitní snímek v nízkém rozlišení vložený do žádosti nezachycuje skutečný stav území. Podle žalobce není primárně účelem fotografie území doplnit zeměpisnou polohu, nýbrž podložit stav území k datu podání žádosti. Prvostupňové rozhodnutí je proto podle žalobce vadné, tvrdí-li krajský úřad, že má fotografie pouze doplňující charakter a že je nerozhodné, jaké je její stáří a jaká zobrazuje data (stavby). Zadruhé žalobce namítal, že žádost provozovatele nesplnila zákonné požadavky také proto, že s aktuálním stavem území nekoresponduje ani v ní vložený mapový výkres. Ten je starý více než 5 let, a není

na něm dokonce zachycena žádná z hal. V kontextu tvrzení, že plánovaná výstavba proběhne ve stávajícím areálu, by se proto mohlo (nesprávně) jevit, že nové haly budou umístěny na původním statku Jenišovice – přitom hala č. 7 má být umístěna na ploše, kde je biokoridor RK 6012, a haly č. 8 a 9 na orné půdě a změna územního plánu, na jejímž základě se dotčené území teprve stane zastavitelnou plochou, nebyla dosud schválena. K tomu se ale krajský úřad nijak nevyjádřil. Popsané nedostatky žádosti mohly vést krajský úřad k nesprávným závěrům, správní orgán se ale nezabýval podrobně souladem žádosti s podmínkami stanovenými v zákoně o integrované prevenci. Zatřetí žalobce polemizoval s tím, proč prvostupňovým rozhodnutím nebylo provozovateli uloženo technické opatření (například biologické pračky, biofiltry, několikaetapové filtry čištění vzduchu) za účelem aktivního omezení emise amoniaku. V té souvislosti též krajskému úřadu vytkl, že se nezabýval vztahem provozu (emitujícího amoniak) a biokoridoru, který je v těsné blízkosti existujícího zemědělského areálu. Žalobce dále výslovně brojil i proti konstatování stanoviska EIA, že se areál nachází v dostatečné vzdálenosti od biokoridoru. Přímo v ploše biokoridoru podle platného územního plánu městyse Křivsoudov totiž má stát jedna z plánovaných hal, přičemž zamýšlený areál bude k biokoridoru těsně doléhat i v případě, že dojde ke změně územního plánu. Podle názoru žalobce se tak krajský úřad neseznámil s podkladovými materiály a nerespektoval zásadu materiální pravdy, v důsledku čehož biokoridor RK 6012 ignoroval, a tím vadně vyhodnotil vliv na biodiverzitu a půdu. Vadné podkladové stanovisko pak zatížilo vadou i prvostupňové rozhodnutí.

21. Provozovatel ve vyjádření k odvolání ze dne 7. 10. 2021 uvedl, že jej pokládá za nedůvodné a obstrukční. Vyložil, že fotografie v žádosti měla pouze informativní doprovodný charakter, pro úplnost nicméně do podání vtělil aktuální letecký snímek dostupný z www.mapy.cz. Pokračoval, že území dotčené současným i navrhovaným provozem bylo řádně specifikováno v dokumentaci EIA, jejíž přílohy obsahovaly i aktuálnější fotografie – ostatně z argumentace žalobce plyne, že je mu stav v území znám. Provozovatel žalobci vyčítá, že ho o zápachu neinformoval a že jím ani obyvateli obce nebyla podána oficiální stížnost. Dále provozovatel oponoval, že otázka biokoridoru byla řešena v rámci dokumentace EIA v Posouzení biologického stavu lokality a krajinných vztahů zpracovaného v červenci 2019 Českým svazem ochránců přírody Vlašim, s nímž provozovatel koordinuje veškeré sadové úpravy, a byla zohledněna i dotčenými orgány. V důsledku vybudování zasakovací nádrže vhodné k reprodukci obojživelníků, výsadby stromů a vytvoření lučního porostu odstíňujícího areál od biokoridoru naopak dojde k revitalizaci celého území a zvýšení biodiverzity. Nakonec provozovatel zdůraznil, že s jeho záměrem souhlasí městys Křivsoudov, jehož územní plán od 7. 10. 2021 již navrhovaný stav rozšíření provozu reflektuje.
22. Žalovaný si v odvolacím řízení vyžádal jak stanovisko od svého odboru příslušného k potvrzení či změně stanoviska EIA, tak vyjádření od Ministerstva zemědělství k otázce aplikace BAT. Odbor výkonu státní správy I žalovaného stanoviskem ze dne 22. 12. 2021, č. j. MZP/2021/500/3036 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“), stanovisko EIA potvrdil, přičemž uznal, že i podle aktuálního územního plánu se bude navržená stavba haly č. 7 nacházet v těsné blízkosti biokoridoru RK 6012, přesto ale tento biokoridor nebude významně ovlivněn, jelikož veškerá výstavba se nachází mimo něj. Podrobně popsal, že nehrozí při dodržení stanovených podmínek ohrožení vsakováním znečištěných vod, a upozornil na to, že konkrétní podmínky ochrany biokoridoru bude možné stanovit až ve fázi územního, stavebního či společného řízení, kdy teprve bude známo přesné

umístění haly. Ministerstvo zemědělství pak ve vyjádření ze dne 30. 11. 2021 vyhodnotilo připomínky žalobce z hlediska BAT jako neodůvodněné. Provozovateli bylo uloženo využívání technologií snižujících množství emisí amoniaku, podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci ale nelze po žadateli vymáhat zavedení specifické technologické instalace. Nadto požadované biologické pračky či biofiltry jsou značnou investicí a je otázkou, zda deklarovaná účinnost zařízení je adekvátní a splňuje hledisko dostupnosti BAT.

23. Žalobce na tyto podklady dále reagoval podáním ze dne 5. 1. 2022, v němž znovu zdůraznil, že k nedodržení povinných náležitostí žádosti se Ministerstvo zemědělství nijak nevyjádřilo a že žalovaný přehlíží, že již současné hodnoty emisí amoniaku zpochybňují funkčnost biokoridoru, přičemž rozšíření areálu zcela jistě nezvýší atraktivitu plochy pro migraci organismů. Závěr žalovaného o nedostatku významného vlivu na biokoridor, se kterým záměr sdílí hranici, vnímá jako absurdní. Žalobce v daném případě postrádá proporcionalitu mezi právem podnikat a ochranou životního prostředí.
24. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2022 žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný shrnul výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, obsah odvolání i průběh odvolacího řízení. Argumentaci žalobce žalovaný rozdělil do dvou okruhů a na základě podrobně rozvedených závěrů potvrzujícího závazného stanoviska žalovaného ze dne 22. 12. 2021 a vyjádření Ministerstva zemědělství ze dne 30. 11. 2021 se pak vypořádal s odvoláním žalobce i jeho podáním ze dne 5. 1. 2022. K námitce neaktuální letecké fotografie a mapky v žádosti se nijak konkrétně nevyjádřil, z převzaté argumentace potvrzujícího závazného stanoviska je však zřejmé, že již vycházel z aktuálního územního plánu a podoby záměru tak, jak byla předložena v dokumentaci záměru podle § 8 zákona EIA, jejíž výtisk založil do odvolacího správního spisu. K problematice emisí pak doplnil s odkazem na stanovisko EIA a rozptylovou studii, že limitní hodnota pro amoniak není v právní úpravě zakotvena a ani se nepředpokládá překročení čichového prahu, nadto jsou stanoveny podmínky vyžadující aplikaci technologií snižujících emise amoniaku. Přestože dojde vlivem záměru k navýšení emisí, emisní i imisní limity budou splněny. Žalobce pro své tvrzení o nesnesitelné koncentraci amoniaku pro člověka již v současné době nepředložil žádná konkrétní data, jež by tomu nasvědčovala. Krajský úřad vyhodnotil úpravu územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“) v řízení o přijetí změny územního plánu z pozice dotčeného orgánu jako přijatelnou, v aktuálním řízení ale orgán ochrany přírody nemá žádnou působnost k vydání závazného stanoviska či stanoviska. Zajištění souladu záměru stavby s možným dotčením biokoridoru bude posuzováno až v rozhodovacích procesech dle zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 1. 2022.

Posouzení žaloby soudem

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť se má za to, že oba účastníci vyslovili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

26. Spor v projednávané věci tkví jen v tom, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami – žalobce totiž v žalobě uplatnil pouze jeden žalobní bod, a to že je napadené rozhodnutí (částečně) nepřezkoumatelné.
27. Na prvním místě žalobce žalovanému vytkl, že řádně nereagoval na okruh jeho odvolací argumentace, že žádost provozovatele o změnu integrovaného povolení nebyla v souladu se zákonem o integrované prevenci – přičemž z obsahu podaného odvolání a jeho doplnění soud zjistil, že podle názoru žalobce žádost nesplňovala náležitosti konkrétně podle § 4 odst. 1 písm. g) zákona o integrované prevenci.
28. V § 4 odst. 1 písm. g) zákon o integrované prevenci stanoví, že žádost (o vydání integrovaného povolení) musí obsahovat (mj.) charakteristiku stavu území (zejména popis stávající imisní situace a stávajícího stavu znečištění půdy a podzemních vod), kde je nebo má být zařízení umístěno, včetně vymezení základních střetů v území.
29. Stran zobrazení základních střetů v území (k jejichž zavádějícímu popisu mělo dle žalobcových námitek dojít použitím neaktuálního leteckého snímku a mapy) žalovaný konkrétně uvedl (viz stranu 8 napadeného rozhodnutí), že vymezení ÚSES provádí orgány územního plánování a orgány ochrany přírody, a že to se pak projeví v územně plánovací dokumentaci (územním plánu). Navázal, že v projednávané věci vymezil regionální ÚSES krajský úřad a že ÚSES jako celek byl zapracován v územním plánu Křivsoudov ve znění jeho změny č. 1 – zde žalovaný upřesnil, že předmětem změny územního plánu bylo mj. nové vymezení regionálního biokoridoru RK 6012 Křenová Hora – Bažantnice. Závěrem (nicméně) žalovaný poukázal na to, že soulad záměru stavby s vymezeným ÚSES v rámci schválené územně plánovací dokumentace se posuzuje (až) v rozhodovacích procesech podle stavebního zákona.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že primárním střetem v území je provoz zařízení s biokoridorem – resp. přímo slovy žalovaného (viz stranu 8 napadeného rozhodnutí) že *„jde o možné částečné dotčení regionálního biokoridoru, vymezeného v ploše cca 27 ha, smíšeného typu - lesní porosty s částečně pozměněnou druhovou skladbou, ostatní plochy a trvalé travní porosty“*. Citoval pak v této souvislosti i z potvrzujícího závazného stanoviska (viz stranu 5 napadeného rozhodnutí, zvýraznění doplněno soudem), že ale: *„[k]onkrétní umístění záměru, zejména stavby haly, bude upřesněno v dalším stupni projektové dokumentace k vedení navazujícího řízení, respektive územního, stavebního či společného řízení. Na základě této projektové dokumentace bude možno definitivně posoudit příslušným orgánem ochrany přírody a krajiny dostatečnou vzdálenost záměru vůči biokoridoru RK 6012.“*
31. Při posouzení, zda se žalovaný vypořádal s argumentací žalobce v odvolání, konečně nelze odhlížet ani od té části odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz opět stranu 8), kde žalovaný výslovně všechny odvolací námitky „odmítl“ jako nedůvodné, uzavřel, že je prvostupňové rozhodnutí v souladu se zákonem, a proto jej potvrdil. Na tomto základě lze tak vyjít bezpochyby z toho, že žalovaný aproboval i dílčí závěr krajského úřadu (viz stranu 12 prvostupňového rozhodnutí), že fotografie v žádosti o změnu integrovaného povolení má jen doplňující charakter k zeměpisné poloze. Ostatně samotný krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí deklaroval, že si je vědom toho, že fotografie na straně 7 žádosti nezachycuje (skutečný) počet hal zařízení (na dotčeném území), neboť již rozhodnutím ze dne 23. 10. 2017, č. j. 08690/2017/KUSK OŽP/Dvo, byly schváleny další výkrmové haly (č. 4, 5 a 6).

32. S ohledem na uvedené proto soud nemůže souhlasit se žalobcem, že se žalovaný odvolací námitkou, že *žádost nebyla v souladu se zákonem o integrované prevenci, protože nezobrazovala aktuální poměry a hlavní střety v území* (jde o zjednodušený abstrakt), dostatečně nezabýval. Žalovaný totiž evidentně reagoval na podstatu této argumentace a zkoumal jak charakteristiku stavu území, kde je (a má být) zařízení umístěno, tak vymezení základních střetů v území, a to nejen na základě obsahu podané žádosti o změnu integrovaného povolení. Zaujal (shodně jako krajský úřad) názor, že fotografie (event. jiné mapové podklady či snímky) v žádosti mají jen doplňkovou (vedlejší) funkci. Vyložil přitom srozumitelně i svůj závěr o tom, kde je třeba primárně hledat vymezené prvky ÚSES (nikoliv v žádosti o vydání integrovaného povolení) a kdo a kdy hodnotí soulad záměru s nimi.
33. Jakkoliv se žalovaný samostatně explicitně nevyjádřil k odvolací námitce také v žalobcem uvažovaném rozsahu *vady žádosti o změnu integrovaného povolení a jejího nesouladu se zákonem o integrované prevenci*, lze z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit, že žalovaný (ač mlčky) dal najevo, že žalobcem namítaná vada žádosti nepředstavuje vadu bránící jejímu věcnému projednání. Nelze tudíž přisvědčit názoru žalobce, že by v tomto rozsahu bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
34. I kdyby však byla daná otázka hodnocena přísně a formalisticky, tj. soud by akceptoval, že na námitku zdůrazňovanou žalobcem skutečně nebyla v odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytnuta výslovná odpověď, bylo by stále nutné zvážit, zda by taková vada mohla mít vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Zde přitom soud musí jasně konstatovat, že výrok napadeného rozhodnutí by tím zpochybněn být nemohl.
35. Smyslem právní regulace náležitostí žádosti, a to i § 4 odst. 1 písm. g) zákona o integrované prevenci, je totiž zajistit, aby jak správní orgán, tak účastníci řízení měli dostatečně konkrétní představu o podobě záměru, který je projednáván. S ohledem na komplexnost žádosti a jejích příloh přitom byly podoba záměru a jeho umístění specifikovány na více různých místech a různými způsoby. Jen použití neaktuální letecké fotografie a mapy na jednom místě žádosti přitom nemohlo krajský úřad opravňovat k zastavení řízení o změně integrovaného povolení (daná náležitost byla nějakým způsobem vyplněna a šlo již o věcné zhodnocení předložených údajů) nebo k zamítnutí žádosti bez dalšího (v kontextu ostatních pasáží předložených dokumentů byl skutečný stav dostatečně zřejmý, a i kdyby snad v tomto směru panovaly pochybnosti, byl upřesněn v průběhu navazujícího řízení). Z argumentace žalobce je zřejmé, že jemu byla situace v místě známa, jeho práva tudíž takovým dílčím nedostatkem žádosti nemohla být zkrácena (nebyl uveden v omyl). Ochrany práv jiných účastníků se pak domáhat nemůže.
36. Důvodnost žaloby by tak mohlo založit jen to, pokud by v důsledku uvedené vady správní orgány správně nezjistily skutkový stav. Správní orgán přitom z povahy věci nemůže jen slepě vycházet z údajů v žádosti, ale pochopitelně je musí prověřit jak pomocí všeobecně dostupných informačních zdrojů (včetně údajů v katastru nemovitostí či aktuálních mapových podkladů), tak i námitek účastníků řízení a sdělení dotčených orgánů. Žalobce přitom na zastaralost letecké fotografie a mapy v žádosti poukázal a také do řízení vnesl aktuální podklady, čímž sám namítaný dílčí nedostatek údajů v žádosti odstranil. Je tak zcela zřejmé, že správní orgány i přes tuto nedokonalost žádosti disponovaly při svém rozhodování aktuálnějšími informacemi.

37. Kromě toho žalobce zcela přehlíží specifika řízení o změně integrovaného povolení, jež je i v případě podání žádosti zahajováno výlučně z moci úřední (srov. výklad § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci podaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 3 As 70/2014-52). Tvrzená vada žádosti v podobě nesplnění požadavků v § 4 odst. 1 písm. g) zákona o integrované prevenci tak na konečné rozhodnutí nemohla mít žádný vliv, neboť v řízení zahajovaném z moci úřední se o to více správní orgán nemohl spoléhat jen na údaje obsažené v „žádosti“.
38. Pokud pak má žalobce snad za to, že skutkový stav i přes jeho námitky nebyl zjištěn správně, měl to ve své žalobě namítat a konkrétními žalobními body identifikovat, které závěry žalovaného o skutkovém stavu podle něj neobstojí. To však žalobce neučinil.
39. Na druhém místě žalobce žalovanému jen zcela obecně vytkl, že se nezabýval jeho odvolacími námitkami, že krajský úřad postupoval v rozporu se zákonem.
40. Takto pojatý žalobní bod je podle soudu značně neurčitý a lze mít vůbec pochyby o jeho projednatelnosti. I přesto se jím soud vstřícně vůči žalobci zabýval a projednal jej úměrně jeho obecnému vymezení.
41. Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu platí, že odvolací správní orgán (vždy) přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, tedy nehledě na to, zda odvolání obsahovalo i námitky stran porušení předpisů hmotného či procesního práva, nebo nikoliv. Žalovaný tak měl povinnost v plném rozsahu a i bez ohledu na obsah odvolacích námitek žalobce přezkoumat soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, z hlediska zákonnosti.
42. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že shledal (rovněž) procesní postup krajského úřadu souladným se zákonem (viz stranu 8 napadeného rozhodnutí). Nenamítl-li by žalobce konkrétní porušení předpisů hmotného či procesního práva, nemusel by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto otázkou blíže vypořádat a jeho deklarace přezkumu zákonnosti by byla dostatečná.
43. Protože žalobce ve své žalobní argumentaci, že *krajský úřad postupoval nezákonně*, setrval toliko v obecné rovině, soud zkoumal, zda a jak žalobce tento tvrzený odvolací důvod upřesnil v odvolacím řízení. Z obsahu podaného odvolání a jeho doplnění ale soud zjistil, že žalobce ani zde nijak konkrétně nenamítal, proč pokládá postup krajského úřadu za nezákonný. Žalobce v odvolání brojil proti závěrům krajského úřadu a jednotlivě upozorňoval na (tvrzené) vady prvostupňového rozhodnutí i stanoviska EIA, nelze však hovořit o tom, že by specifikoval, které procesní kroky krajský úřad (ne)provedl v rozporu se zákonem (a s kterým ustanovením kterého právního předpisu). O něco konkrétnější byl žalobce sice při formulaci výtek týkajících se stanoviska EIA, nicméně i v této části trpěl jeho projev nedostatky – žalobce pouze vyslovil přesvědčení, že se krajský úřad neseznámil s podkladovými materiály. Zřetelně z odvolání v této souvislosti plyne pouze argument, že krajský úřad v řízení o posouzení vlivů na životní prostředí ignoroval biokoridor RK 6012, a tím porušil zásadu materiální pravdy.
44. Jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení navazujícím na vydání stanoviska podle zákona EIA a námitka porušení zásady materiální pravdy se vztahovala právě k stanovisku EIA, vypořádal se s ní orgán příslušný k potvrzení či změně závazného stanoviska EIA – zde příslušný odbor žalovaného. Žalovaný pak v odvolacím řízení ze závěrů potvrzujícího

závažného stanoviska vycházel a v podstatě je odcitoval. Z nich přitom plyne, že žalovaný si byl vědom bezprostřední blízkosti jedné z navrhovaných hal a biokoridoru a že i při znalosti této skutečnosti uzavřel, že významné ovlivnění biokoridoru nehrozí. Konečně též zmínil, že (konkrétní) ochranou biokoridoru RK 6012 se bude zabývat příslušný orgán ochrany přírody a krajiny až v navazujících řízeních podle stavebního zákona. Žalovaný tak uzavřel, že nesouhlasí se žalobcem, že by v rámci posouzení vlivů záměru na životní prostředí krajský úřad porušil zásadu materiální pravdy.

45. Soud proto se žalobcem nesouhlasí, že by z napadeného rozhodnutí nevyplývalo, jak se žalovaný vypořádal s *jeho* námitkou nezákonnosti postupu krajského úřadu specifikovanou v odvolání. Zaujal totiž na rozdíl od žalobce postoj, že krajský úřad princip materiální pravdy respektoval. Ani v tomto rozsahu tak žalobní argumentace nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí není důvodná. Chtěl-li snad žalobce vyčítat žalovanému, že nereagoval (i) na některou jinou jeho námitku, jde pak k tíži žalobce, že v žalobě tvrzenou nezákonnost konkrétně nespecifikoval. Není totiž na soudu, aby na úkor procesních práv žalovaného napomáhal žalující straně tam, kde žalobní argumentace není zacílena přesně.
46. Pokud pak jde o argumentaci žalobce, s níž přišel až v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (byť doručeném soudu současně se žalobou a formálně v rámci jednoho podání), soudu nezbyvá než konstatovat, že s ohledem na její zaměření výhradně na podporu návrhu na přiznání odkladného účinku a systematické řazení ji soud nepovažoval za žalobní body. Opačný postup by byl pro ostatní účastníky soudního řízení překvapivý.
47. K argumentům o vlivu stavby na životní prostředí a zápachu, který obtěžuje obyvatele Černíčí, se soud dále proto vyjadřuje jen z opatrnosti a nad rámec nezbytného odůvodnění, aniž by takové vypořádání mohlo mít vliv na závěr o nedůvodnosti jediného řádně uplatněného žalobního bodu, který se omezoval pouze na tvrzenou nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí (nepřezkoumatelnost, a nikoliv nezákonnost posouzení předmětu řízení).
48. Pokud jde o tvrzené (avšak jak správně žalovaný upozornil, dostatečně neprokázané) emise amoniaku, soud setrvává na názoru, který již vyjádřil v rámci odůvodnění usnesení ze dne 29. 3. 2022, č. j. 54 A 17/2022-50, jímž žalobě nepřiznal odkladný účinek, že stanovisko EIA a v návaznosti na ně i krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí pod bodem 15 uložil provozovateli takové podmínky (viz jejich výčet shora pod bodem 18 tohoto odůvodnění), které mají směřovat k účinnému odstranění příčin zápachu, který byl předmětem stížností žalobce a obyvatel Černíčí. Bylo totiž zjištěno (viz stranu 27 stanoviska EIA), že k obtěžování obyvatel Černíčí zápachem docházelo (pouze) při nesprávném technologickém postupu: v důsledku déletrvajícího otevření vstupu do neodvětraných hal při vyklízení podestýlky po vyskladnění kuřat došlo k emisi oblaku s vyšší koncentrací amoniaku a tento oblak za nepříznivých povětrnostních podmínek (tzv. katabatické proudění) stékal po svazích orientovaných západně do Černíčí. Nicméně při standardním provozu takové situace nevznikají, nejsou tudíž dobře podchytitelné v rozptylové studii zpracované osobou s příslušnou autorizací, o jejíž objektivnosti soud na rozdíl od žalobce nemá pochyb. Stanovisko EIA (viz stranu 16–17) po podrobném posouzení vlivů zachytitelných metodikou rozptylové studie ukazuje, že za standardních podmínek by ani po plném rozšíření areálu neměly koncentrace amoniaku v Černíčí ani v rámci maximálních modelově dosažitelných hodinových koncentrací vůbec dosáhnout intenzity, při níž lze přítomnost amoniaku rozeznat, natož aby se jednalo o zápach obtěžující (k tomu srov. též stranu 7 napadeného rozhodnutí). Při nápravě technologických pochybení a

dodržování podmínek stanoviska EIA, resp. změněného integrovaného povolení ani přes navýšení objemu emisí nehrozí, že by tyto emise měly obtěžovat obyvatele žalobce.

49. Pro případ nedodržování stanovených podmínek bude samozřejmě namístě iniciovat, ať již ze strany žalobce či dotčených obyvatel, u příslušných orgánů státní správy provedení kontroly a realizaci nápravných opatření, to však již není otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho navazující realizace, včetně případných důsledků pro pravidelný přezkum podmínek integrovaného povolení ve smyslu § 18 zákona o integrované prevenci. Podstatné ale je, že ze shromážděných podkladů a odborných posouzení vyplývá, že provoz rozšířeného areálu bez obtěžování obyvatel v okolí je při dodržení nastavených podmínek možný a je mnohem pravděpodobnější než varianta nastíněná žalobcem.
50. Pokud jde o podmínku týkající se stanovení (měření) emise amoniaku, ve stanovisku EIA je vysvětleno (viz jeho stranu 12), že byla oproti posudku EIA (srov. jeho stranu 39 a 43) přeformulována (jde o slovní spojení stanovení vs. měření emisí) z důvodu, aby byla podmínka naplněna, i pokud by nebylo možné provádět průkazné měření. Autorizované měření emise amoniaku přitom bylo doporučeno jako vhodný příklad způsobu stanovení emisí pachových látek. Účelem této (byť přeformulované) podmínky je bezpochyby i nadále zajištění kontroly, která přispěje k omezení emise pachových látek z prostoru hal a sleduje naplnění požadavků BAT (26).
51. Ve vztahu k žalobcem upřesňované vzdálenosti Černíčí od provozu pak soud poznamenává, že stanovisko EIA ve shodě s tvrzením žalobce (správně) vychází z toho (viz jeho stranu 17), že umístění záměru vůči nejbližší obytné zástavbě v Černíčí je z hlediska vzdálenosti cca více než 650 m (žalobce uvádí cca 700 m), přičemž v té souvislosti konstatuje, že pro záměry chovu drůbeže nad 50 000 ks je uváděna směrná vzdálenost, nad kterou při splnění vhodných BAT není nutné předpokládat obtěžování zápachem, v rozsahu 300–500 m. Na závěru, že je mezi provozem a nejbližší obytnou zástavbou v obecnosti dostatečná vzdálenost v souladu s BAT, tudíž nic nemění, uvedl-li provozovatel v příloze k žádosti o změnu integrovaného povolení nesprávně, že jde o vzdálenost 1 000 m. Žalobce přitom přehlíží, že navzdory vzdálenosti Černíčí od provozu větší než 500 m stanovisko EIA řádně zohledňuje, že se může uplatnit vliv katabatického proudění (při bezvětří či nízké rychlosti větru), neboť se Černíčí nachází západním směrem o cca 45 výškových metrů níže (viz tamtéž).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal souladným se zákonem, jelikož uplatněný žalobní bod není důvodný. Na základě toho soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Soud neprováděl dokazování v žalobě navrženými důkazy, jelikož z převážné části jde o listiny, které jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu soud bez dalšího vychází (správní spis není předmětem dokazování), a pokud jde o zbývající listiny, bylo by jejich provedení vzhledem k závěru soudu o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nadbytečné, jelikož na jejich obsahu závěr soudu o dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nezáleží.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, tomu žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti

nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

55. Osobám zúčastněným na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla v řízení uložena žádná povinnost a neshledal ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu